

ло въ дупката. Хваналъ го за опашката, взелъ си ябълката и му ударилъ сто оки бой. Добре, ама като се върналъ при глога, не намѣрилъ нито скжсаната торба, нито ябълкитѣ. Минали пжтници, когато той гонѣлъ мечето, прибрали ги и отминали.

Ядосалъ се старецътъ, върналъ се въ колибата, взелъ единъ търнокопъ и отишълъ да изкопае виноватия

глогъ. Като го изкопалъ, въ коренитѣ му намѣрилъ една шѣпа жълтици. Нѣкой си ги билъ заровилъ. Зарадвалъ се нашиятъ старикъ — не ти е работа! Той отишълъ на пазаря, та си купилъ воловце и едно кринче жито. Върналъ се и съ старото крушово рало засѣлъ житото на полянката.

На другата година минало пакъ лѣтото. И пожълтѣло високото жито, а ябълката не се зачервила, защото не родила нея година плодъ. Дѣдото гледалъ хубавото жито и като взелъ класътъ да рони зърно, решилъ да го пожъне. Наточилъ една вечеръ сърпа си и легналъ да спи. На другия день ще жъне. Настанало нощъ. Свети Петъръ почналъ да ниже на небето герданъ отъ звезди. Изтървалъ една и тя паднала надолу срѣдъ узрѣлото жито. Пламнала нивата и изгорѣла. На утрото старецътъ станалъ и грабналъ сърпа. Излѣзалъ. Що да види: нѣма го златното жито. Напреде му само черна изгорѣла земя.

Седналъ клетиятъ старецъ на единъ камъкъ подъ ябълката и заплакалъ. Надъ рамото нѣкой взелъ да му се смѣе. Обърналъ се: онуй сжщото мече.

И приказката се свърши вече.